

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת שמות
תשפ"ב

גיליון מס' 568



על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

"אב זקן"

המשפחות שפותחות סניפים

ושלוחות בפריפריה

1.

... את יעקב איש וביתו באו: הגם שעמדו איש בראש ביתו, הרי ביעקב נדבקו ובו נצמדו בכל ליבם! "את יעקב" מציין קשר הדוק בהרבה מ"עם יעקב". כולם אפוא מסביב לגזע העתיק, אבל כל יחיד ענף לעצמו וברשותו הוא, נקודה עצמאית מרכזית לחוג שבסביבה; בני יעקב כולם ועם זאת, אבות לבנים משלהם.

וזו נשמת המשפחה וזהו לבנה, אשר כל בן יבנה ביתו כסעיף לבית הוריו, ואם יוסיף לחיות בבנו ובנכדו; ואבות עם בנים, וילדים עם הורים, אחויים ומלוכדים לעד (הרש"ר הירש - שמות א, א)

יסוד מדהים למדנו כאן מדברי הרש"ר: כל בן מקים משפחה משלו, הוא נשלח לערים השונות - מהן בפריפריה. זה בריא וזה טבעי - "על כן יעזוב איש את אביו.. ודבק באשתו". הוא מקים קן חמים משלו. אי-אפשר להיות כל החיים תחת הסינר של אימא.

אבל צריך הוא תמיד לזכור שהוא ענף בגזע. שהוא סניף למשפחה ממנה הוא בא ואת דרכה הייחודית הוא ממשיך ונושא בגאון ובחווה.

וכשם שחסידיות - למשל - מקימים בתי-מדרשות בערים השונות, אבל הכל מבינים שאדמו"ר אחד יש ל'שטיבל' או ל'בית-חסידיים' כזה או אחר - בדיוק כך בקן המשפחתי החדש

הנבנה. זהו חדש שהוא ישן. רוח המשפחה המקורית חופף על כולם ומהווה השראה. בחינת "שלהבת עולה מאליה". לא, לא צריך שהאבא יעמוד ויפקח. הכל נעשה מרצון. ובאהבה.

"יש לנו אב זקן".

2.

אבל עדיין ניתן לשפוך כאן תבלין חריף.

המסר הזה - שימו לב - נשנה דווקא כשמגיעים הם למצריים, ליתר-דיוק, רגע לפני שהמצרים מנסים לגזור גזירות - גשמיות כרוחניות - כדי שעם ישראל ייטמע בתרבות המצרית, ייטבע במים העמוקים של מ"ט שערי טומאה. וכל-כך למה? מדוע המסר הקריטי הזה נשנה דווקא עכשיו?

נססה להקדים קמעא.



... רק אם ניצוק המון

גאוות-יחידה יהודית בביתנו

ומשפחתנו - נצליח לשמור

חזק-חזק על ילדינו שלא

ייטמעו בדור הזהמה שטוף

הטומאה ה'מצרית'

בת-ימינו

3.

הושע וכלב הלכו להשתטח על "קברי אבות" אשר בחברון.

הדרך לא להיטמע ולא להיסחף בחברה רעה ומגונה - הסברנו פעם - זו החמימות המשפחתית. ה'גאוות יחידה' הנוטרת מכל משמר. כשאני מרגיש שייך לעולם מרום ומיוחד - אני נוטה שלא להיסחף. כי יש לי אחריות, ומעל הכל אהבה עמוקה, ממגנטת, לבית-אבא, ששום מחיר אין לה. (בחינת: "במיתי לי נהורא - ותחפי לכון בהתא").

ולפני שבני יעקב נשטפים בגזירות המאיימות לבלולן בתרבות המצרית העכורה - יש דרך אחרת להישמר ולא להיטמע:

להרגיש ש"את יעקב" - שאתה סניף ושלוחה למשפחה המרוממת והמלכותית הזו, וכך אתה לא יכול להתבלול ולהיטמע.

גאוות-יחידה ביתית ומשפחתית שעוטפת אותך והודפת כל סנוורים אחרים.

השלהבת המשפחתית עולה מאליה.

המסר לדור ה'מצרים' - השטוף בזוהמה טכנולוגית, הוא פשוט ובהיר: רק אם ניצוק המון גאוות-יחידה יהודית למשפחתנו - נשמור את הילדים חזק-חזק בקן המשפחתי החמים. הם לא יצטרכו לרעות בשדות זרים, לא-להם. זה לא יחסר להם. איפכא.

*

המשך לרעיון תמצאו בשיר המופיע בעמוד 4, שרלוונטי הן בשל סערות-התקופה והן בשל סערות מזג-האוויר.



הפנקסו של מחנך

דילחות הינוכיות אקטואליות

חסע אל הנפש:

"כמים הפנים לפנים"

- כבולם נשירה!

הרה"ג רבי שלמה ריין שליט"א

אחד מהיסודות החשובים ביותר שר' שלמה [הופמן] הנחיל והיה חוזר על זה מאות פעמים ואומר שזה היסוד הכי-חזק והכי-עיקרי במערכת החינוך, זה ה"כמים פנים לפנים כן לב האדם לאדם".

אם אנחנו היינו יכולים כל בוקר כמחנכים לפני שאנחנו פוגשים את התלמידים, לפני שאנחנו נכנסים לשיעור, לשנן לעצמנו את העיקרון הזה של ה"כמים הפנים לפנים", אני בטוח שזה היה חוסך מאות מקרים של נשירה.

גם כשיש מצב של רגשות שלילים שהתלמיד כועס וזה מקרין אל המחנך, או שהתלמיד פגוע, ומתפתח מעגל ריגשי שהמחנך והתלמיד נמצאים במצב של רגשות שלילים אחד על השני, וכששאלנו את ר' שלמה מה לעשות, היה אומר לנו שמהנסיון שלו גם כשהוא התעסק עם העבריינים הכי גרועים, תמיד חיפש את הנקודה הטובה שלו ומחזק אצלו בלב את ההרגשה החיובית כלפיו בדברים הטובים שיש לו ומזה בונה אותו. הוא תמיד היה אומר והדגיש שוב ושוב שאין דבר כזה אדם שאין לו נקודת זכות, וגם עם התלמיד הכי-קשה תמיד תוכל למצוא איזה נקודת אור, ואם תחזק את ההרגשה ואת ההסתכלות החיובית עליו בתוך הלב שלך, זה מוכרח להיות מוקרן אליו וזה ישפיע עליו להתהפך לטובה.

אני יכול לומר זאת על עצמי.

כל בוקר כשאני נכנס ללמד בקרית נוער, אני יושב בכיתה מול שלושים נערים שלפעמים אין להם כוח ללמוד ולפעמים הם מגיעים במצב רוח מאוד קשה, אני יכול להגיד את זה על כל תלמיד שהייתה לי עין

שלילית עליו וגם במצבים הכי קשים שהוא כועס והוא עצבני, - ברגע שהחלטתי אני עם עצמי להפוך את כיוון המחשבה ולחפש את הנקודה

היפה שלו ע"י ה"כמים פנים לפנים", זה הצליח במהירות להפוך את הכל. ראיתי תמיד בחוש איך שהתלמיד הזה התחיל להתרומם ולהשתתף בשיעורים עם הרבה חשק ושמחה.

כי ברגע שאני הצלחתי להשתחרר וחיפשתי את ההקרנה הריגשית החיובית - זה עשה מהפכה. יש לי תלמידים שהצליחו "למתוח את החבל" ולגרום לי לכעס, אבל כשזכרתי והשתמשתי עם הכלי הזה שר' שלמה נתן לנו ה"כמים הפנים לפנים", פשוט זה הפך לי את הכל.

זהו 'טיפ' אדיר לכל מי שמתעסק בחינוך, וגם לכל אבא ואמא: קורים הרבה מאוד מצבים מתח וכעס בין הורים לילדים, ואם אתה ההורה המבוגר תתהפך ותחפש להקריין את ההרגשה החיובית שבידך - הוא אכן ירגיש את זה והכל יבוא על מקומו בטוב.

בהקשר לזה יש את הנקודה שרבי אהרון לייב שטיינמן זצ"ל אמר בכינוס של 'לב שומע'. שאלו אותו: מה עושים עם ילד חוצפן? ורבי אהרון לייב ענה: 'אין כזה דבר ילד חוצפן (ותוך כדי דיבור הוא הוסיף: 'נדיר' 'נדיר') - יש רב שיש לו כבוד!'

מבלי להיכנס לעצם האמירה שכמובן צריכה יתר ביאור והרחבה, זה מה שר' שלמה התכוון עם ה-"כמים הפנים לפנים". כי הרי מה קורה כשתלמיד מתחצף אל המחנך? המחנך נפגע וזה הכבוד האישי שלו, ואז התלמיד מואשם שהוא "הורס את הכיתה"; "צריך להעיף אותו"; "צריך לקרוא להורים" וכו'.

אבל אם המחנך יעצור ויחשוב שהתלמיד ההוא לא חוצפן, אלא שפשוט יושב לו בתוך הלב משהו שמציק לו וגורם לו להתנהג כך, (הרי תמיד בכל התנהגות לא ראויה יש משהו ש'ישב' שם בלב של התלמיד) - אם במקביל תפעל עם ה"כמים הפנים לפנים" ותנסה לשדר לו רגש חיובי, זה פותח עולמות חדשים. אם בזכות הפצת תורתו של ר' שלמה נגיע למצב שיהיה למחנכים את הראייה הזאת - דיין.

מתוך שיחה בפני תלמידו של הרב הופמן - הרב מאיר שמחה שטיין שליט"א. ראה אור בחודש אלול תשע"ט.



תלמודא

חושג תלמודי אחד

שמן למאור וסחיטת לימון

בשבוע שעבר הבאנו לדון האם השימושים שהותרו בפירות שביעית (סיכה, צביעה, שמן להדלקת הנר) הותרו גם במוצרים שמשמשים לרוב לצורך הנאת אכילה של האדם, או שמא עצם העובדה שניתן לקיים בפירות הללו את הנאתם המירבית - בדרך של אכילה - הרי שכל הנאה שאיננה ברמה גבוהה שכזו תוגדר אפוא כ'הפסד' ותהיה אסורה.

בנושא הזה הבאנו סתירה בדברי רבי יוסי בירושלמי שכן לגבי צביעה אומר הוא בשם רבי לא (נג, א) שההיתר נאמר רק כשנועדו לשימוש זה בלבד, אולם אם ראויים לשימוש של אכילה, הרי ש"נמצא מאבד אוכלי אדם", שכן גורע מהשימוש הקלאסי של אכילה, והדבר נחשב ל"הפסד". הבאנו בשם החזו"ן-איש שבהתאם לכך גם המשתמש בשן הראוי למאכל ולמאור - למאור, נחשב הדבר ל"הפסד" האסור, שכן מפסידו משימושו העיקרי והגבוה - אכילה.

והנה השבוע מצאתי דעת רבי יוסי נוספת שממש מהווה סתירה חריפה לאמור. דהנה בירושלמי (סא, א) מצאנו שרבי יוסי אומר כי פירות אוכלי אדם מותר להשתמש בהם לצביעה לאדם, שכן עדיין יש בהם קדושה ולא מפקיע קדושתם בכך, וכי רק מאכל בהמה אסור לעשות מהן צבעין לבהמה, משום שמפקיע קדושתם (שכן בצבע לבהמה אין קדושה בנושא מלאדם). ותמוה הלא הוא עצמו נקט בירושלמי לעיל שהגם שלא מפקיע הקדושה אבל יש בכך משום "לאכלה ולא להפסד" בכך שמשתמש בהם שימוש פחות ביחס לשימוש הגבוה - של אכילה.

והיה מקום לחלק בדרך אפשר שרבי יוסי עצמו סבור שפירות הראויין לאוכל אדם - מותרים לשימוש לצביעה, וכי מה שאמר שהדבר אסור, אין זה אלא בשמו של רבי לא אבל הוא עצמו לא סבור כך (ראה בדומה לזה בגמרא ביצה מ, ב). ואשמח מאוד לחוות-דעת הקוראים בשאלה החמורה.

ואגב, בהקשר זה יש לציין כי בעבר הארכנו לדון בנושא סחיטת פירות דר שדרכם בכך, ונקיטת מרן החזו"ן איש להקל מכמה סיבות. ולכאורה יש מקום לדון עוד לאור האמור, שאף אם דרכם בסחיטה מכל-מקום יש לדון האם חשיב "הפסד" בעצם העובדה שהאכילה הקלאסית הינה בדרך מאכל ולא בדרך משקה, ואולי זה בבחינת שמן למאור מול שמן למאכל ששימוש בשמן הראוי למאכל לצרכי מאור חשיב "הפסד" באופן יחסי כי מדובר בשימוש משני, ואולי כן יש לומר כן לגבי פרי סחוט, משום שאין זה צורת האכילה הרגילה. ואולי יש לטעון שהוא ממש "לאכלה" - שיש שאוכלים כך ויש כך. ועיין.



אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

"שמעתי שאמרת תירוץ טוב לראש-הישיבה"

המילים שהאירו את ליבו של הבחור לבוש-הקרעים מוולוז'ין הגדולה << סיפור מאיר לחיים

הנה עדות מופלאה שמצאתי לאחרונה מדברים שמוסר מרן הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצוק"ל (ספר 'אמרי דעת' - חלק א' עמוד קל"א; ספר 'דרכי החיים' עמוד ע"ג):

.. וגם ראינו אצל מורנו ורבנו - רבי איסר זלמן מלצר - את האהבה והחביבות שהראה לתלמידיו. כששמע הערה נכונה מאיזה תלמיד, היה שומע ומקבל, וחוזר ומזכיר הדבר בשמו כמה וכמה פעמים, באהבה שאין לה גבול.. ראו אצלו המסירות לתלמידים בלי גבול.. וזה אחד מהיסודות הנדרשים לרב, כשרוצה להשפיע לתלמידיו.

ממש לאחרונה - ב'השגחה פרטית' מופלאה - אינה ה' לידי סיפור נוסף על רבי איסר זלמן מלצר זצוק"ל - ראש ישיבת 'עץ חיים', והפעם על ימי חורפו, סיפור שלטעמי ישלים את היריעה (הובא מהרה"ג רבי גדליה הוניסברג - מגזין 'במה'):

כשרבי איסר-זלמן עלה לארץ הקודש, מיהר לבקר אצל מרא דארעא דירושלים הגאון רבי זליג ראובן בנגיס זצוק"ל.

כשהגיע למעונו פנה אליו רבי איסר-זלמן והפטיר: "הרב בנגיס, אני חייב לכם את החיים שלי!"

הרב בנגיס התפלא לנוכח האמירה המפתיעה, ואז החל רבי איסר-זלמן לספר:

"נולדתי להורים עניים ומרודים, וכשהגעתי ללמוד בישיבה בוולוז'ין - הייתי עטוי בגדים קורעים ובלויים. בני הישיבה כולם היו עטויים בגדים מקובלים, ואני הייתי החריג בלבושי. לא יכולתי לסבול זאת וגמרתני אומר בליבי כי כבר למחרת הנני עוזב את הישיבה ושבת הביתה.

"באותו יום, ראש-הישיבה הנצי"ב נכנס להיכל הישיבה והחל לשוחח עם הבחורים. כשהגיע לשולחן שלי הוא הציג שאלה בלימוד ועלה לי במוחי תירוץ לו להשיב לו. הנצי"ב קלט זאת ופנה אליי: 'אל תתבייש; תגייד את התירוץ שאתה רוצה לומר..'. אמרתי אותה, והוא הגיב שהתירוץ מאוד יפה. הנצי"ב לאתרו שאלני לשמי ונקבתי בו.



אור ליהדות. הנצי"ב מלצר זצוק"ל

"למחרת בבוקר" - המשך רבי איסר-זלמן לספר לרב בנגיס - "כשכבר ביקשתי לצאת מהישיבה, ניגשת אליי ושאלת: 'אתה איסר-זלמן?'. השבתי בחיוב. ואז המשכת: 'אתה יודע שראש-הישיבה שאל שאלה ואתה ענית תשובה?'. 'הגבתי: 'אכן, ומניין אתה יודע?!'"

"ואז סיפרת לי כי הנצי"ב ניגש לעוד מספר קבוצות של בחורים והציג את אותה השאלה ששאל אותך. כל פעם שהשיבו לו תירוץ הגיב הנצי"ב: 'הגיע לכאן בחור חדש, קוראים לו איסר-זלמן, והוא אמר תירוץ מאוד טוב'.

"אתה סיפרת לי את זה בבוקר" - המשך רבי איסר-זלמן ופנה לרב בנגיס - "הווספת כי אם ראש-הישיבה אומר על תירוץ שהוא טוב - אות הוא כי זהו משהו מיוחד. ותדע לך, שאותן מילים טובות ומחממות שאמרת לי אז - גרמו לי להפסיק להתבייש בבגדיי ואזי גמלה בליבי ההחלטה להישאר בישיבה ללמוד. בזכות זה התעליתי והגעתי עד הלום. תדע לך, שהכל קרה בזכות המילים הטובות והמעודדות שאמרת לי אז!"

ואותו רבי איסר-זלמן - כמה מפעים - נוהג אף הוא בדרך הזו שגידלה ורוממה אותו בוולוז'ין הגדולה, והוא גם שב וחוזר על הערה טובה של תלמיד בשיעור ומרעיף על התלמיד המעיר - מילים טובות ומחממות ב"אהבה שאין לה גבול!"

(מתוך הספר 'דרכו' - חלק ב', שייצא לאור א"ה בחודשים הקרובים)

בשורה למאות רוכשי הספר 'דרכו' בצפת:

כדי למצוא רעיון טוב לשולחן שבת - לא צריכים לעבוד בפרך!

יְהִי אֹר: עם תחילת ספר שמות, הסופר הצפתי הרב אברהם י. פרידמן מזמין אתכם למסע מלא עומק, לב והשראה על חיינו לאור הפרשה, בספר החדש 'פרשת דְרָכִים'!

הספר החדש מלווה באירים מושכי-עין מפרי מכוחו של אמן האיר רפאל דרוק

מחיר השקה: **20** ₪ בלבד
המהדורה מוגבלת!

עדיין ניתן להשיג את הספר 'דרכו'!

ניתן להשיג במכון 'בלבבי' - יהדות מלב אל לב'
פלא': 05041 16867 (מתקבלות הזמנות מרוכזות)

לתשומת-ליבכם! מהדורת הדפוס מצומצמת! ניתן לקבל את הגיליון למייל ללא תמורה בשליחת דוא"ל לכתובת: abyisrael@gmail.com



מלווה הלכה

אקטואליה מזווית יהודית

שובבי"ם - נעים להכיר

מה מיוחד בימים האלו של חומש שמות? ומה העבודה הייעודית המיוחדת לימי השובבי"ם? << כמה דברים שלא ידעתם על ימי השובבי"ם - שהכל מדברים אודות שגב-קדושתם >> מתוך הקובץ המופלא 'שירת משה' << "ארפא משובתם, אוהבם נדבה"

אחד מעיקרי יסודות היהדות הוא עניין האמונה בקדושת הזמנים, הבנת מהותם ועבודת עבודתם. באמונה הבנה ועבודה זו - תלויים וכלולים כל מועדי זמני השנה המצוות השייכות להם, וכבר האריכו רבותינו גדולי הדורות לבאר (כל אחד לפי דרכו) את מהותם ועניינם של כלליות זמני ומועדי השנה ואת צורת העבודה המיוחדת לכלל זמן וזמן ולכל מצווה ומצווה שבכל זמן וזאת כדי שנוזכה לקבל את הארתם והשפעתם של הזמנים אשר מתחדשים מדי שנה בשנה ונוזכה להתעלות ולהתרומם בהם כתוצאה מעבודתנו באותם הזמנים.

והמליצו על זה רבנן קמאי את הפסוק: 'והיה אמונת עתיך חוסן ישועות', והיינו שהמאמין בקדושת העיתים והזמנים - בחינת 'אמונת - עתיך' וממילא עובד ומשתדל ועושה מה שביכולתו כדי לקבל את השפעתו והארתו של אותו הזמן אזי באמת זוכה הוא להמשיך על עצמו 'חוסן ישועות' - שזוכה לקבל את שפע הישועות - ברוחניות ובגשמיות - הכלולות באותו הזמן.

וזו צריכה להיות הגישה הנכונה וצורת היחס שלנו לכל זמן ומועד כאשר לימדונו רבותינו שצריכים אנו להתפלל ולעבוד על כך שנוזכה להיות מ'יודעי העיתים' היינו שנוזכה לאמונה, לידיעה ולהרגשה בפועל שהזמנים הקדושים הינם מתנות נפלאות ועצומות אשר נותן לנו אבינו שבשמים ברחמי המרובים, והיינו שנאמין בכל ליבנו ונפשנו שהשי"ת מחדש ומעורר אצל כל יחיד ויחיד בכל זמן וזמן את כלליות הניסים והנפלאות שהיו בימים ההם, ואת כל ההשגות והפעולות שהשיגו ושפעלו אבותינו אז, וכן מחדש השי"ת את כל ההארות וההשפעות שהוארו והושפעו אז, וזאת עושה השי"ת כדי לטהרנו ולקדשנו ולקרבנו אליו ית' בסגולת הכח הגנוז באלו הזמנים, (ובספרי רבותינו נתבאר שצורת ההנהגה העליונה היא שמי שאינו מאמין או אינו מעריך כראוי זמן או מועד מסוים וכד' אזי באמת אינו זוכה לקבל את השפעתו, וכמו שמצאנו בדוד המלך ע"ה שמכיון שהייתה אצלו מציאות דקה של זלזול בבגדים - על כן לעת זקנותו כיסוהו בבגדים ולא יחס לו ומידה טובה מרובה).

ועל של עתה באנו, הנה הדברים הנ"ל אמורים הם על כל זמן ומועד, אכן בפרט נצרכים הם יותר ויותר לקראת ימי השובבי"ם - אלו הימים הקדושים המאירים והנפלאים אשר ניתנו לנו במתנה מאת אבינו שבשמים אשר חפץ בטובת ובתיקון בניו אהוביו ושבלתי ידח ממנו נידח, ועל כן העניק לנו ברחמי המרובים וברוב חסדיו את אלו הימים המופלאים אשר בהם אנו מסוגלים לתקן (בעיקר) את פגמי הקדושה בשלימות ממש, וכן להתעלות בכלליות ענייני הקדושה ביתר שאת ועונו.



הסיבה שנצרכת התעצמות מיוחדת בעבודת ימי השובבי"ם הינה משום שכבר מובא בזה"ק (כפי שביארוהו גדולי הדורות) שבמסלול התשובה הרגיל אין די בשביל לתקן ולכפר בשלימות את זה הפגם, וזאת מחמת כמה וכמה סיבות שהם מהדברים אשר בכבשונו של עולם ואשר אין לנו השגה בהם, רק נציין את המובא בספרים שאחת הסיבות לכך הינה משום שפגם הקדושה הינו ב'דעת' שמקום משכנה הוא במוח, ותשובה - עניינה חרטת הלב וכמ"ש: 'ללבבו יבין ושב', ולכן אין בזה משום תשובת המשקל, מה גם שמקום הקלקול (המוח) גבוה ממקום התיקון (הלב) ועל כן אינו מועיל בשלימות (יעוי' בהקדמת האגלי טל' מה שכתב בזה).

עוד מבואר בקדמונים שבכל עבירה פוגם האדם באיבר מסוים ועל כן צורת התיקון של אותה עבירה היא ע"י שמתחיל ממקום טוב שעדיין לא נפגם ומשם יכול לשוב על הכל, אכן פגם הקדושה פוגם בכל קומת האדם מראשו ועד רגליו בבחינת 'מכף רגל ועד ראש אין בו מתום' (שהרי עניין זה הוא היסוד לכל מבנה נפש האדם (ולכן אינו יכול לתקן באופן הרגיל, ויש להאריך).

ומכיון שכך, נשואות עינינו - עיניהם של עניים, אל אלו הימים הקדושים והאדירים ביתר שאת, וזאת משום שבתוכם דייקא טמון כח התיקון על העבר ויכולת ההתקדשות בהווה ובעתיד, והם המקור נחמתנו ותקוותינו.

עוד על העצות לעבודה הפרטנית לימים אלו - בגיליון הבא. ניתן להשיג את הקובץ 'שירת משה' - בשליחת מייל בקשה למערכת.

שיר ליום השבת:

עלה קטן שלי

אני הוא עץ מאד זקן ושבע ימים.

ראיתי כבר רוחות עזות ורעמים.

אתה עלה קטן, מתנועע,

בטוח בעצמו, הכל יודע.

קח אתך צידה לדרך, את נסיוני.

אל תזלזל, אולי, זה כל מה שיש לי.

כי יש ימים יפים הכל פורח,

יש שעות קשות הכל בורח.

תחזיק חזק עלה קטן שלי,

כי לא תמיד הכל בחוץ בהיר.

ברוח סער וסופה קרה,

תזכור ותחזק אני אתך.

תחזיק חזק עלה קטן שלי...

ולא תמיד הכל נכון, הכל מובן.

חיים זה לא שיעור חשבון, זה גם מבחן.

עכשיו, עלה קטן, הכל רגוע,

אך מרחוק אולי ענן מגיע.

קח איתך צידה לדרך, את ברכתי,

חצי הכוס היא מלאה תזכור תמיד.

וכשהשמש אל הים שוקעת,

אל תדאג מחר היא שוב זורחת!

תחזיק חזק, עלה קטן שלי...

**

מילים: ישי לפידות. שירה: אברהם פריד.

מובא על רקע סערות מזג-האוויר וסערות התקופה - גם יחד, ללכת בדרכי אבות הטהורות, מתוך שמחה וטוב-לבב.